

Hensyn til den nuværende Situation for mig er ligegyldigt, hvem der er Rigsdagsmand, enten den ſaldne eller den valgte Kandidat, om jeg end i mange enkelte Spørgsmaal vilde ſtaa den ſaldne meget nærmere end den Valgte, ſaa kan jeg dog tilviſe efter den Stilling, ſom den ſaldne Kandidat han indtager til det Parti, jeg tilhører, ikke ſige, at jeg politiſt talt har Noget tilovers for ham. Jeg vil alſaa bede de Herrer om at holde paa det objektive Standpunkt. Jeg tror, at det er godt, at man kan anvende Kritik i ſaadanne Forhold uden Hensyn til, at det er en nærmere eller fjernere Staende, der rammes af Kritikkens Kniv. Nu ſiger jeg alſaa, det er en mærkelig Ting, at paa Valgtribunen den 3die Januar ſiger Klageren til Formanden: Maa jeg bede om Ordet angaaende Jernbanefagen, og den 22de Januar ſiger han til Folkethinget: Jeg bad om Ordet for at udtale mig angaaende Jernbanefagen og tillige for at beſvare de Angreb, der vare rettede paa os. Synes man dog ikke, at det vilde have været meget paſſende, om Vedkommende havde udtalt denne ſin Henſigt for Formanden, iſer da han maatte vide fra 1876, at Formanden ikke var tilbøjelig til paa det Tidspunkt at give ham Ordet for almindelige Udtalelſer. Jeg ſpørger den ærede Ordfører, om han ikke synes, at der er begaaet en Feil her, og om man ikke ved denne Leilighed kan anvende Ordet: Tal i Tide og ti ſiden? Saa ſiger den ærede Ordfører, at han bad om Ordet to Gange. Na, mine Herrer! men han klager kun over, at det er blevet ham negtet ham een Gang. Hvorledes hænger dette ſammen? Det ſkal jeg ſige. Det hænger ſaaledes ſammen, at der er et enkelt Bidne, der ſiger, at han gjorde Mine til at ſvare, og under Forhøret i Aſſens ſiger Klageren, at han nu erindrede, at han bad om Ordet to Gange. Men, ſom ſagt, han har kun klaget over, at Ordet blev ham negtet een Gang. Førſte Gang ruſtede Formanden paa Hovedet, men meget mulig har Formanden ſlet ikke hørt eller ikke forſtaaet, at jeg bad om Ordet før end den anden Gang, ſiger Klageren. Det forekommer mig, at det er værd at tage dette frem af de foreliggende Oplyſninger, thi de give ikke Billedet af, at det er et klart og rent Forhold, vi have for os; der er ligesom noget ſammenhængende deri. Egeledes ſiger den ærede Ordfører — jeg vender tilbage til dette —, at mulig ſik han i 1876 Leilighed til en længere Forhandling, inden han ſik udtalt, haad han vilde. Jeg veed ikke, hvorfra den ærede Ordfører har dette, det ſtaaer der ikke Noget om i Aktſtykkerne. Det er en Slags Udpyntning af Sagen; det ſtaaer der, ſom ſagt, ikke Noget om i Akterne. Dværtimod synes det meget lidet ſandſynligt, at han i den „førte Bemærkning“ har ſaaet Leilighed til at ſige Alt, haad han vilde om Fiſſerifagen, thi det er en baade lang og dyb Sag. Jeg tror derfor ogſaa,

at den ærede Ordfører er forpligtet til at lade mit Nr. 5 ſtaa.

Jeg kommer nu ind paa enkelte andre Punkter, ſom den ærede Ordfører ikke var videre fornoget med. Jeg ſiger, at den ærede Ordfører var miſfornoget med de enkelte Ord fra Sonnes Forſkrifter. Der ſtaaer imidlertid mange gyldne Ord paa Sonnes Forſkrifter, og jeg tror, at der mellem dem ogſaa ere ſaadanne, ſom det vilde være helſigt, at man havde rettet ſig efter ved denne Leilighed, thi, hvis man havde gjort det, vilde vi ſlet ikke have haat med denne Klage at gjøre. Han ſiger, at der er Forhold, hvor Raſhed er ſikreſt, og dette Udsagn vil jeg ikke rette mod nogen Beſtemt, men jeg ſiger det kun i al Almindelighed i Anledning af dette Forhold. Men tænker jeg paa den vedkommende Forſamling, veed jeg ikke, hvad der vilde have virket meſt, enten den vedkommende Klager havde tiet eller ſvaret. Jeg ſiger, at efter de foreliggende Forhold kunde det maatte have virket meſt til Fordel for ham, om han tav. Det er ſaaſandt et Skøn, jeg udtaler. Jeg vil ſpørge den ærede Ordfører, om han har Noget at indvende imod, hvad jeg iøvrigt har fremsført? Jeg ſkal nok komme nærmere ind paa andre Punkter deraf. Men mig har det været paafaldende, at intet Bidne er optraadt og har udtalt ſig om, at han forundrede ſig over, at Klageren ikke tog Ordet. Gjemmebaar man ſamtliche Aktſtykker, vil man ikke finde et eneſte Ord fra Nogen om, at det har undret dem, at Klageren tad ved denne Leilighed, og det har jo dog ſtaaet i Talerens Magt at ſaae aſhørt, hvem han vilde. Det lader til, at den ærede Sætedommer har ledet Sagen med megen Upartiſthed og Omſigt. Han har henvendt ſig til Klageren eller denne til ham, de have i alt ſald holdt en mundtlig Konference ſammen, inden Dommeren reiſte til Aſſens, og under den er vedkommende Klager bleven ſpurgt, om der var Nogen, han ſærlig ønskede forhørt, ſaa vilde Dommeren tage Hensyn dertil. Men den Vedkommende anførte jo ſelv i Retten, at han ikke ønskede Nogen forhørt foruden de 18 til 19 Bidner og Formanden, og vi maa alſaa antage, at der ikke har været Andre, ſom have kunnet ſkønne over denne Sag, og vi maa derfor holde os til de 19, hvilket jeg senere ſkal komme tilbage til. Hvis jeg har taget feil med Hensyn til Aktſtykkerne, beeder jeg undſkyld. Med Hensyn dernæſt til ſelve denne Epifode, ſaa ſkal jeg bemærke, at det er et beſynderligt Vidnesbyrd, vi have om denne Sag. Der er 1 a 2 Foreſpørgſler. Nogle mene nemlig, at Foreſpørgſlen er ſaldet i to Dele og Svaret ligesaa, og da de Andre ikke have hørt dette eller ikke synes, at det er ſaldet ſaaledes og alſaa ikke egentlig have afkræftet det positive Vidnesbyrd, vil jeg holde mig til det. Sagen ſkal alſaa være gaaet ſaaledes til. Førſt ſpurgetes der om